

Vragen waarop geen antwoord kwam

door: M.J. Koechlin

Als we de vier evangeliën lezen zien we op ieder bladzijde de Heer vragen stellen aan mannen en vrouwen, die Hij ontmoet. Maar wij merken, dat een aantal vragen zonder antwoord gebleven zijn. Met is gemakkelijk de reden ervan te begrijpen, want Zijn woorden en vragen waren: *“levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en oordeelt de gedachten en overleggingen van het hart.”* (Hebr.4:12) Dit zwaard raakt de gevoelige plek: het geweten en het hart. Zijn slagen kan men niet afweren. Zij laten de mens stemloos, niet in staat te antwoorden.

Die vragen in de vier evangeliën worden voor het grootste deel ook tot ons gericht. Dat de Heer ons geeft er aandacht aan te schenken. Wij zullen er maar enkele opnoemen.

“Hebt u nog geen geloof?”

(Mark.4:40)

Het was aan het eind van en dag. In de loop van de dag had de Heer veel dingen aan Zijn discipelen onderwezen en hun gezegd: *“U is de verborgenheid van het koninkrijk van God gegeven;”* (11) Een dag doorgebracht in Zijn gemeenschap. De avond van die dag was gekomen en zij hadden de Heer met zich in het schip genomen in een gelukkige gemeenschap met Hem. Wij zijn ook aan het eind van de dag gekomen of aan het eind van een met Hem doorgebrachte levensetappe. Wij hebben net zoals de discipelen het voorrecht gehad Zijn stem te horen, terwijl wij Zijn Woord in de handen gehad hebben en er veel dingen uit geleerd hebben. (2) Zoals zij hebben wij Hem ook met ons kunnen nemen, *“zoals Hij was.”* (36) Hem alleen, zonder alle vormen en veranderingen, die de godsdienst rondom Hem heeft opgericht.

Er rest ons nog een kleine weg af te leggen om de andere kant te bereiken, terwijl we ook de zekerheid hebben er te zullen aankomen. De Heer zegt tegen hen: *“Laten wij oversteken naar de overkant!”* Dat woord gaf hun de zekerheid, daar met Hem aan te komen. Wij weten, wat ons betreft, dat Hij met ons zal blijven tot aan de aankomst in de goede haven. Dat geeft ons de zekerheid tegen de schipbreuk. Zouden we met zo'n passagier kunne ten ondergaan?

Als de dag vermoeiend is geweest, de avond is daarentegen kalm. Wij varen op een rustige zee. In de verte zien wij de lichten van de oever. Wij vergeten gemakkelijk dat er een wind kan opsteken, tot op het ogenblik dat hij opsteekt. Wij belijden ons geloof en vertrouwen, wij roemen er zelfs in, misschien niet openlijk, maar dikwijls binnen in ons. Wij vertrouwen op de sterkte van de boot. Op de rust van de zee. Op onze bekwaamheid om te varen en zeker ook op de bescherming van de heer, zolang alles goed gaat.....

En dan plotseling verheft zich de orkaan. Onverwacht. Alles waar we ons vertrouwen in stelden, stort neer: gezondheid, plaats, familie, vrienden, persoonlijke bekwaamheden enz. enz. De zee is wild. De boot maakt water. Wij zien niets meer duidelijk. Wij weten niet meer tot wie ons te richten en Hij, op wie we hoopten om de gevaren te weren, schijnt te slapen. Ziet Hij ons wanhopige toestand niet? Is Hij onverschillig? Zal Hij ons laten omkomen?.....

Waar is ons geloof?

Maar voordat Hij deze vraag stelt. Een vraag die hen het hoofd zal laten buigen en die hun geweten zal treffen. Is Hij bewogen over hun nood. Hij laat ze niet wachten op de bevrijding. *“Doch roepende tot den HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, zo voerde Hij hen uit hun angsten. Hij doet den storm stilstaan, zodat hun golven stilzwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat zij gestild zijn, en dat Hij hen tot de haven hunner begeerte geleid heeft.”* (Ps.107:28-30) De les komt later, maar eerst gaat Hij de vreesachtigen gerust stellen en het gevaar, dat ze schijnt te bedreigen, verwijderen. Voordat Hij hen vermaand, bestraft Hij de wind en de zee. Voordat Hij de vraag stelt, die hun harten zal onderzoeken, spreekt Hij het machtige woord, dat de tegenstander zal ontwapenen en deze keer is het niet een vraag, maar een bevel: *“Zwijg, wees stil!”*

Dat is precies de manier waarop de Heer handelt. De manier van handelen van de liefde ten opzichte van ons. Hij antwoordt op de eerste plaats op het gebed, zelfs als het ongelegen is, zelfs als het weinig geloof openbaart. Eerst stelt Hij gerust, eerst bevrijdt Hij en daarna – en hebben wij niet vaak dezelfde ervaring gehad? – komt de vraag: *“Hebt u nog geen geloof?”*

“Wat hebt u onderweg overlegd?”

(Mark9:33)

De Heer begon deze laatste reis, die Hem naar Jeruzalem bracht. De dagen van Zijn opnemingsreis werden vervuld. Hij had voor zich, naar de uitdrukkingen in een lied: “het lijden, de tranen, de dood, het verlaten zijn.”

“Hij leerde zijn discipelen en zei tot hen: *De Zoon des mensen wordt overgeleverd in handen van mensen en zij zullen Hem doden; en na gedood te zijn zal Hij na drie dagen opstaan.*” (31) Hij bereide zich er op voor Zijn leven te geven voor het heil van de wereld, het heil van deze discipelen, die Hem volgden en voor wie Zijn hart was vervuld met liefde. Waarmee waren zij bezig op de weg? “*Wat hebt u onderweg overlegd? Zij zwegen echter, want onderweg hadden zij er onder elkaar woorden overgehad wie de grootste was.*” Deze onverschilligheid en laten we het zeggen, deze trots van hun hart verrast ons, verontwaardigt ons zelfs. Want als ze in woorden waren geweest, wie de grootste was, was dat niet in werkelijkheid, dat ieder van hen de gedachte had, dat hij waardig was voor de eerste plaats? Zij hadden altijd nog de hoop, dat hun Meester, die zij liefhadden, laten we daar niet aan twijfelen, het koninkrijk zou ontvangen en dat zij dan de metgezellen van de Koning zouden zijn en een plaats, zo mogelijk de eerste, aan Zijn hof zouden hebben.

Hoe is het mogelijk, vragen wij ons af, dat zulke gedachten hen bezighielden op zo’n ogenblik? Maar als we tot ons zelf inkeren en als we de vraag van de Heer nemen, als tegen ons persoonlijk gericht, zullen ook wij, net als de discipelen, het stilzwijgen moeten bewaren. Wat is in werkelijkheid onze voortdurende bezorgdheid? Heel vaak zelfs, als we uit de eredienst komen, uit de tegenwoordigheid van de Heer in ons midden. Als we naar buiten komen vanuit die ernstige ogenblikken, waar Hij aan ons, net zoals aan de discipelen, heeft getoond, zijn doorboorde handen en zijde, waar wij iets hebben verwerklijkt van de gemeenschap met Zijn lijden? Staan onze gedachten dan op een hoger plan dan die van de discipelen? Waarmee zijn we bezig op de weg naar huis, met Hem, of met onszelf en onze omstandigheden? Wat vergeten we snel nietwaar? Hem, van wie wij de dood hebben verkondigd. Hem, die tot ons heeft gezegd: “*Doet dit tot mijn gedachtenis.*” We hebben het wel gedaan tot Zijn gedachtenis, maar hoelang hebben wij die indruk kunnen vasthouden? Onszelf terzijde gesteld om Hem alle plaats te geven in ons leven? Een heel uur, een dag, een week?

Net zoals de discipelen zijn wij op weg achter de Meester aan. Niet om naar Jeruzalem te gaan, maar naar het Vaderhuis. En het Woord zegt ons, waarmee onze gedachten zich moeten bezighouden op deze korte weg: “*Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en*

als er enige lof is, bedenkt dat.”¹ Mochten deze dingen onze gedachten bezig houden. Als deze dingen worden samengevat in één persoon, Christus. Is Hij dat werkelijk voor een ieder van ons? “*Wat hebt u onderweg overlegd?*”

“Waarom valt u haar lastig?”

Mark.14:6

In de ogen van mensen was de daad van deze vrouw een dwaasheid. Dwaasheid, een albasten fles te breken, dwaasheid, een zuivere nardus van grote waarde uit te gieten over het hoofd van de Heer. Het leek nutteloos en dwaas om voor één persoon de vrucht van de arbeid van misschien wel een jaar te vernietigen. Zo spreekt de menselijke wijsheid, die God niet gekend heeft, (1Kor.1:21) die in Christus geopenbaard is, die niet weet, wat past voor Zijn heiligheid en geen idee heeft van wat aanbidding is.

Menselijke wijsheid, die er niet tegen op ziet deze nederige vrouw moeite aan te doen, zij, die door deze daad de liefde openbaarde, die in haar hart was. Gebrek aan vrees en liefde voor de Heer. Gebrek aan liefde voor deze vrouw en dat alles verborgen onder dekmantel van een zogenaamde wijsheid en van een heel uiterlijke belangstelling voor de armen.

Laten we ervoor oppassen de vreugde niet te bederven van onze broeders en zusters, die misschien veel beter dan wij de vreugde genieten van de gemeenschap met de Heer en van de aanbidding. Onze kritiek (en wij zijn zo gemakkelijk geneigd de bedoelingen te kritiseren en te oordelen) verheffen ons misschien in de ogen van hen, die ons horen, maar de kritiek zal van Hem, die harten en nieren proeft, ons deze vraag voorleggen, die ons ook zonder antwoord zal laten staan: “*Waarom valt u haar lastig?*”

“heb je Mij niet gekend, Filippus?”

Joh.14:9

Meer dan drie jaar waren voorbijgegaan sinds de Heer aan het begin van Zijn dienst Filippus had gevonden. Filippus had Hem beleden als Diegene “*van Wie Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten*”² Toen had Filippus Hem erkend als de Zoon van Jozef, maar hij was, sedert die dag, hoewel hij Jezus volgde, niet vooruitgegaan in de kennis van wie Hij was. Hij had toch de belijdenis van Petrus gehoord: “U bent de Zoon van God.” Hij had Zijn werken gezien en toch waren zijn ogen gesloten gebleven. “*Heb je Mij niet gekend, Filippus?*”

Welke vooruitgang hebben wij geboekt inde kennis van Hem, gedurende al de jaren die voorbijgegaan zijn,

¹ Fil.4:8

² Joh.1:46

sinds Hij ons gevonden heeft? Zoals men dikwijls zegt, elke dag, dat wij niets van de Heer hebben geleerd, is een verloren dag. En hoeveel verloren dagen hebben wij al achter de rug, sinds wij het voorrecht hebben met Hem te wandelen! Waarmee zijn we bezig geweest vandaag? Het afgelopen jaar? Misschien met dingen, die op zichzelf niet slecht zijn. Ons werk, ons gezin. Maar die worden slecht, als zij in ons hart de plaats gaan innemen, die de Heer er in moest hebben en als zij verhinderen op te groeien in Zijn kennis. De kennis van Christus! De enige kennis die niet trots maakt, omdat het de kennis is van Hem, die zich zo diep vernederd heeft. Uitstekende kennis, tegenover welke kennis, Paulus, alle dingen schade en drek achtte. (Fil.3:8) *“De kennis van God en van Jezus, onze Heer.”* (2Petr.1:2) Het is ook een kennis die maakt, dat wij *“naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest.”* (2Kor.3:18) Kennen wij Hem zo? Of moet dit woord van een oneindige droefheid, ook tot ons gericht worden, terwijl wij er geen antwoord op kunnen geven: *“Heb je Mij niet gekend, Filippus?”*

“Waar zijn echter de negen?”

Luk.17:17

Tien melaatsen waren door de Heer genezen, één Samaritaan en negen Israëlieten. Alleen de Samaritaan was teruggekomen om Jezus te danken en had zich aan zijn voeten geworpen, God verheerlijkend. Op dat ogenblik horen we deze aangrijpende vraag van de Heer: *“Zijn niet de tien gereinigd? Waar zijn echter de negen?”*

Dezelfde vraag komt heel natuurlijk en ernstig ook tot onze oren, als wij tot de eredienst tezamen zijn. Velen zijn gewassen door de Heiland van melaatsheid, van de zonde, die vergeving, verlossing en het heil gekregen hebben. Waar zijn die allemaal op zondagmorgen? Daar waar de Heer is, in het midden van de twee of drie vergaderd in Zijn Naam of elders? Velen zeggen: *“ik dank bij mij thuis.”* Maar dan moet men zich afvragen, of dat wel overeenkomt met wat de genezen melaatse deed *“met luide stem”* (15) Met luide stem is een getuigenis van openbare dankbaarheid, die overeenkomt met wat de gelovigen worden uitgenodigd te doen: *“de dood van de Heer verkondigen.”* Misschien zijn de negen in hun harten de Heer wel dankbaar geweest, die ze genezen had. Toch was hun plaats, net zoals voor de tiende aan de voeten van Jezus en die plekken bleken leeg. Daar zoekt Hij ze en vindt ze niet.

Rondom Hem zoekt Hij nu de Zijnen. Dat is de plaats van allen, die Hij door Zijn bloed gekocht heeft. Hoe weinig nemen die plaats maar in! Maar laten we opmerken, dat onze tegenwoordigheid alleen, bij de eredienst, ons niet laat doen denken, dat we nu dezelfde plaats hebben ingenomen als de tiende man. Want wat belangrijk is, is niet de lichamelijke aanwezigheid bij de eredienst, terwijl onze geest ergens anders is, maar

wel er aan deelnemen. Als we dat niet met onze monden doen – in alle gevallen niet met onze monden alleen – maar met ons hart. Daarmee kunnen we Hem onze dankbaarheid tonen.

Als de tiende melaatse een Samaritaan is geweest, dan zijn de andere negen Joden geweest. Wij kunnen er een heel natuurlijke toepassing van maken op hen, die onder ons een bevoorrechte plaats innemen, maar ook ene toenemende verantwoordelijkheid hebben. Ik bedoel de kinderen van gelovigen, die vanaf toen ze klein waren de Heer hebben leren kennen en de waarheden hebben gehoord, over de eredienst en die nog niet op Zijn uitnodiging hebben geantwoorde. Slaat het niet in de eerste plaats op hen dat de Heer kan zeggen: *“Waar zijn echter de negen?”*

Waarom slaapt u?

Luk.22:46

Zijn uur was gekomen. In Gethsemane had Hij de beker van Gods toorn tegen de zonde aangenomen en nu ging Hij naar Golgotha, waar Hij de bekeraars moest drinken, zonder er iets in over te laten voor ons. Hij was gegaan door de angst van de strijd. Geheel alleen strijdend en Zijn zweet werd als grote druppels bloed, die op de aarde vielen. Een engel was Hem komen versterken. (Opdat de menselijke vaas door smart en angst niet zou breken) Deze hoogst plechtige dingen, zijn ons zo bekend, dat wij misschien soms onverschillig er aan voorbijgaan, hoewel ze iedere keer als wij ze lezen, ze onze harten zouden moeten treffen. Telkens opnieuw. Slapen wij misschien ook?

Natuurlijk was het voor de discipelen onmogelijk het lijden van Gethsemane te delen en er in te treden, in wat dan ook. De Heer stond alleen tegenover de sterke vijand. Hij zocht geen hulp om met Hem te strijden, maar *“troosters,”* maar Hij vond er geen. (Ps.69:21) Zij die met Hem hadden kunnen waken, waren ingeslapen van droefheid. Toen, zoals iemand schreef, hun Meester door de angsten van de dood ging, in gemeenschap met Zijn Vader, waren zij niet in staat de ernst van het ogenblik te begrijpen of het gevaar, waaraan zij waren blootgesteld. De Heer herhaalt voor hen: *“bidt, opdat u niet in verzoeking komt.”* Hij denkt altijd aan hen, maakt hen geen enkel verwijt. Hij zegt eenvoudig: *“Waarom slaapt u?”* Zij hadden moeten waken voor zichzelf. Toen Judas later kwam met de menigte om Hem gevangen te nemen, was de Heer gereed om hem te ontvangen. Petrus, die geslapen had, was het niet, hij laat zich door zijn eigen natuurlijk karakter meeslepen en slaat met het zwaard.

Romeinen 13:11 zegt: *“omdat wij de tijd kennen, dat het uur voor u al daar is om uit de slaap te ontwaken; want de behoudenis is ons nu nader dan toen wij tot geloof kwamen.”* Het was het uur al voor de apostel, is het nu niet nog meer het uur voor ons om op te waken, opdat als de verzoeking komt, wij gereed zijn? Laat noch de onverschilligheid, moeilijkheden, droefheid en de redenen tot droefheid, tegenover het huidige verval

van de Gemeente – en die zijn heel groot – voor ons een excuus zijn om in te slapen. En als we ingeslapen zijn. Alten we dan luisteren naar Hem, die ons met tederheid, maar met aandrang zegt: “*Waarom slaapt u? Staat op en bidt, opdat u niet in verzoeking komt.*”

Vriend, waarvoor ben je hier?

Deze vraag richtte de Heer tot Judas, die met een grote menigte met zwaarden en stokken kwam, om Hem te grijpen. Geve God, als een van de aanwezigen, zich bevindt in de situatie van Judas. Dat wil zeggen, tegenover en in opstand tegen de Heer, misschien niet openlijk, maar misschien verborgen – Judas was in de nacht gekomen, tegen de Heer. Dat die persoon nu, de ernst van die vraag bekijkt. Hij wordt tot hem gericht, nu nog beginnend met: vriend. Maar aan wie hij eenmaal zal moeten antwoorden, als de Vriend, de Rechter zal geworden zijn: “*Waarvoor ben je hier?*”

Slot

Veel andere vragen zijn door de Heer gesteld waarop geen antwoord is gegeven door de mensen.

Tot besluit zou ik alleen deze ernstige vraag nog willen noemen, die niet tot mensen, maar tot God gericht is door de Heiland op het kruis en toen zonder antwoord is gebleven: “*Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?*”

Een ieder van ons moet daarop antwoorden met heilige eerbied en met aanbidding: “Heer, dat was voor mij!”

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1961-29](#)

Titel: [Question sans réponse](#)